

09 januari – 13 januari

De mens heeft drie oriëntatiepunten voor zijn leven: het verleden, de toekomst en het heden. Het verleden is de oriëntatie van de herinnering. De toekomst is de oriëntatie van de verwachting. Het heden is de oriëntatie van de beleving. Ze zijn alle drie even belangrijk.

Mark Van de Voorde

Zijn wij de wijzen soms - in 2023 - ?

't Is weer voorbij die mooie Kerst. Ingehaald door de het nieuwe jaar en de tijd die niet stil wil staan. De wijzen zijn reeds gekomen en alweer naar huis gekeerd. Langs een andere weg. De kerstboom is uitgekleeft en langs de gekende weg naar het containerpark of de zolder gebracht. De slingers zijn opgerold, de ballen van de takken gehaald. De lichtjes zijn gedoofd, de kaarsjes gesmolten. De kerststal is dichtgevouwen, de beelden ingepakt en geherbergd in het berghok. Op pensioen in het pension van de seizoensgebonden snuisterijen.

We kijken nog even om. Waar stonden wij met Kerstmis? Zaten wij in de gloed van de warme herberg en keken wij door het raam naar de verre stal in het halfduister. De stal weggeborgen in de slierten van mist en nevel? Of weggedeedsterd in de wolken van ons hoofd, beneveld door feesten, romantiek en vrede van één dag? Of zijn wij op tocht gegaan? Op zoek? Sterren tegemoet? Zijn wij de wijzen soms?

Drie wijzen waren het. Koningen noemen we ze liever. Want koningen staan hoger dan wijzen. Soms voelen wij ons ook belangrijker dan wijzen die de weg wijzen, belangrijker dan mensen die de waarheid zoeken.

Koningen komen van ver. Ook ons leven trekt een verre tocht in de bocht van de jaren. Ver van stal of kribbe, ver van het begin.

Koningen hadden een rijk. Binnen de stippellijnen op de wereldkaart waren zij meester. Daarbuiten heersten andere koningen. Ook ons bestaan heeft zijn besloten grenzen die niemand zonder onze toestemming mag overschrijden.

Met Kerstmis traden we misschien heel even uit de benepen cirkel van onszelf om op tocht te gaan. Aarzelend en schriël. Om op tocht te gaan naar meer dan naar onszelf alleen. Aangetrokken door een ster.

Aangezogen door een ster, een lichtend teken aan de hemel dat ons oog en ons hart binnenviel: er gebeurt iets ongewoons. De ster staat stil, houdt even halt in het leven. De ster staat stil en houdt halt bij het gewoonste dat er is: een mensenkind, een koninklijk geschenk.

Met Kerstmis werden we misschien heel even wijs. We keken op naar een ster. Neen, geen ster met een gouden microfoon. Geen ster in een televisiedecor en een glimmend pak. De ster die stilstaat bij het onmondig kind. De ster die licht werpt op een stal en een boreling in luiers.

De wijzen knielden en gaven hun geschenken. Vreemde geschenken waren het, waar een pasgeboren kind niets kan mee aanvangen en waarvan het bezit de ouders in verlegenheid kan brengen: hebben ze die ergens gestolen uit bankkluisen, tempels en rijkeluishuizen: goud, wierook en mirre?

Zijn wij de wijzen soms? Hebben wij dan onze gaven mee? Het goud, gesmolten uit onze liefde. De wierook, de korrels van onze hoop. De mirre, de balsem van ons geloof. Zijn wij de wijzen soms die straks ook anderen wegen wijzen, als ook zij eens naar een andere dan de gekende weg vragen? Wijzen wij dan andere wegen dan de platgetreden paden?

Mark Van de Voorde

'Ik ben het licht van de wereld' zegt Jezus, en 'wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.' (Joh. 8, 12)

Een oud verhaal vertelt van een Romeins soldaat die per se de God van de Joden wilde zien. Toen een rabbi hem daarop vroeg eens tegen de zon in te kijken, lukte hem dat uiteraard niet. De rabbi raadde hem aan met de zon achter zich de wereld in te kijken: dan zag hij scherp! Nee, we kunnen niet tegen de zon inkijken, al beseffen we nog zo goed dat we haar niet kunnen missen.

Wie zich blind staart op Jezus, ziet ook niets meer... Maar wanneer we Jezus willen volgen, staat hij pal achter ons. En wanneer we op weg gaan in het vertrouwen dat Jezus werkelijk het licht van de wereld is, zullen we meer en beter kunnen zien dan we doorgaans voor mogelijk houden!

De school als gastvrije plaats waar leerlingen en leraren elkaar ontmoeten.

Scholen zijn gastvrije plaatsen waar leerlingen en leraren elkaar ontmoeten in diverse contexten. Een katholieke dialogeschool houdt de ruimte voor dialoog voortdurend open. Groepen komen zo niet tegenover elkaar te staan, maar naast elkaar. Ze bouwen vreedzaam, met respect voor verschil één diverse samenleving op. Gastvrijheid betekent dat wij ons niet vasthechten aan één onveranderlijke cultuur, maar dat iedereen welkom is die te gast wil zijn. Gastvrijheid betekent ook dat wij durven zeggen waarvoor wij als gastheer staan. Door in dialoog te gaan erkennen en versterken gastheer en gast elkaars identiteit.

Leeftocht – januari 2023

Vonkjes van klein geluk

We wensen je ... Licht,
elke dag een 'hoop-je'.
Sprankels die je doen schitteren.
Vonkjes van klein geluk,
die de donkere dagen oplichten.
Warmte, elke dag een 'steun-tje'.
Vuur in jezelf dat blijft gloeien.
Graag zien met de glimlach.
Maak er iets zaligs van!

Leeftocht – januari 2023

De leraar als liefhebber

'De leraar draagt zorg voor de leerling die in de toekomst zorg moet dragen voor de wereld die hij liefheeft. Zorg voor de leerling beroert hem in die mate dat hij voortdurend de juiste woorden en gebaren zoekt om zijn passie voor de wereld bij elke leerling te ontsluiten. Hij doet dat door een kind te leren schrijven, door hem de cultuur van het Frans of het ambacht van een metselaar bij te brengen. Een toegewijde leraar durft de eigen heilige huisjes af te breken om een nieuwe wereld te openen voor jonge mensen. Hij gunt leerlingen de ruimte om zichzelf opnieuw uit te vinden. Hij schenkt hun tijd en ruimte om op een onvoorspelbaar en onbeheersbaar ritme te leren en mens te worden.' (Uit: Carl Snoecx, Scholen die naar sterren reiken, p 141)

Nieuwjaar

Wees ons nabij, God,
elke dag van dit **nieuwe jaar**.

Wees ons nabij
in onze liefste wensen,
in onze diepste momenten,
in dat waar we samen nog van dromen.

Wees ons nabij, God,
in alle gewone dingen,
in de vanzelfsprekende dingen,
in de dagelijkse taak waar wij voor staan.

Wees ons nabij
wanneer wij lijden aan het leven,
wanneer pijn en verdriet ons overvallen,
wanneer wij elkaar
misschien niet meer verstaan.
Laat niet toe, God,
dat ons leven slijt aan gewoonte
en dat wij blind worden voor elkaar.

Geef ons ogen om elkaar te zien
als een kostbaar geschenk
en laat ons uw geschenk zijn
voor mensen om ons heen.

**De warme gloed van de ondergaande zon
over een gekerstend winterland,
de zekerheid dat Hij straks
met ons de weg zal gaan,
betrouwbaar als de zorg
van mensen voor elkaar:
mijn wens voor een **nieuw jaar**.**

Robrecht Vanden Broeck